

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Ύκουργίου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἐληθεὶς παρασχόν τὴν χροῶν ἡμῶν ὑψηλοτάτης καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρωτόρων, Ἐξαετρ. λ. 10. Ἐξαετρ. λ. 15 Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστου λιστ. 25
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :		
Ἔτησι... δρ. 8,—	Ἔτησι... φρ. 10,—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Ἐξάμηνος... * 4,50	Ἐξάμηνος... * 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Τριμήνος... * 2,50	Τριμήνος... * 3,—		

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1911 Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 5

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΟΙ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟΝ ΤΩΝ

Ἐγκατάστασις.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνείθιζαν τὸν ἀγροτικὸν αὐτὸν βίον.

Ὁ αἰδηρόδρομος εἶχε φθάσῃ, φέρων φορτίον ἀπὸ πολυτελῆ πράγματα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀκόμη πολυτιμώτερα εἰς τὴν προημελημένην ἐκείνῃ κατοικίαν, τὴν ὅποιαν θὰ καθίσταν ἄνετον.

Τῶντοι, ὅταν τὸ πάτωμα τοῦ ἰσογείου, τοῦ πρώτου πατώματος καὶ τῆς κλίμα-

α' Ὁ Μπεσὺ εἶχε τραπῆ εἰς φυγὴν... (Σελ. 42, στ. α')

κος ἐξηφανίσθη ὑπὸ τοὺς παχεῖς τάπητας μὲ τὰ ὄραλα σχέδια ὅταν εἰ τοίχοι ἐκαλύφθησαν ἀπὸ ζωγραφισμένα χαρτιά ὅταν εἰκόνας, ἀγάλματα, κύπελλα, γάλικια καὶ ἀργυρὰ ἐτάθησαν ἐπὶ κομφῶν στυλοβατῶν ὅταν ἐποθετήθησαν παντοῦ λάμπαι μὲ πλοῦσια ἀμπαζοῦρ ὅταν ἀνάκλιτρα καὶ πολυθρόναι μὲ κομφὰ σχήματα, ἐγάμισαν τὴν ἐρημίαν τῶν δωματίων, δὲν ἀνεγνώριζε κανεὶς τὴν Ροζέττην.

Ἡ μεταμόρφωσις ἦτο ριζικὴ. Ὅλοι εἰργάσθησαν πρὸς τοῦτο. Ἐκάλεσαν ἕναν ἐργάτην ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ δὲ Μαρκήσιος, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἤμιλλῶντο ποῖος θὰ τὸν βοηθήσῃ περισσότερο, τρέχοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ζωγραφίζοντας τοίχους καὶ κουφώματα, καρφώνοντας, ράπτοντας.

Αἱ οὐραι, καὶ αἱ ὄσφαι ἐχρωματίσθησαν ἐκ νέου διὰ τὰ συμφωνεῖν μὲ τὰ ἐπιπλα ἑκάστου δωματίου, καὶ αὖρα ὁ πύργος ἐφάνταζε πλήρως κομφότητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βαναυσότητα τῆς παρακαμμένης ἀγροπαύλειος.

Ἡ Ὀναρίνα, θαμνωμένη, διηγεῖτο κάθε βράδυ εἰς τὸ χωριὸν αὐτὰ τὰ θαυμάσια, προκαλοῦσα ζωηροτάτην τὴν περιέργειαν.

Ὁ Μπεσὺ δὲν εἶνε διόλου εὐχαριστημένος

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Μπεσὺ συμφώνησε μὲ τὸν ἀξάδελφόν του νὰ μοιράσσουν τὴν οἰκίαν καὶ ἤρχισε νὰ μεταφέρει τὸν οἶκόν του. Εἶχεν ὑποχρεωθῆναι ἐπιστρέψῃ τὰ ἐνοίκια εἰς τοὺς ἐνοικιαστάς τῆς Ροζέττης, παρακαλῶν αὐτοὺς ν' ἀποσύρουν τὰ γεννήματά των, καὶ ὅλοι ἀπορεύσαν διὰ τοῦτο, διότι ἀνόμιζαν ὅτι αἱ ἀποθήκαι ἐνοικιάζοντο διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Ὁ Μπεσὺ ἠγωνίζετο νὰ κάμῃ τοὺς χωρικοὺς νὰ συμμερισθοῦν τὸ ἐναντίον

α' Ἀριετὰ ἐκλεφες, τῆ εἶπεν ὁ κ. Ριονσαί. (Σελ. 42, στ. α')

τῶν ἰδιοκτῆτῶν μίσος του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε. Παντοῦ ἐλάμβανε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν. «Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ ξαναπάρουν ἑσὴν ἐξουσίαν τοῦ κτήμας».

Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐγένεια τῶν δύο παιδιῶν, τὰ ὅποια ἔκαμνον μόνον τῶν ὅλων τὰ θελήματα, μεταδίδοντα συχνὰ εἰς τὸ χωριὸν, ἐδημιούργουν περίεξ-τῶν πυργοδεσποτῶν ἀτυρόφακρον ζωηρὰς συμπάθειας.

Τὰ μεγάλα προτερήματα τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Καμίλλης, κατεξέπληττον τοὺς ἀξέστοιχους ἐκείνους χωρικοὺς, τὰ παιδιὰ τῶν ὁποίων ἀνιτρέφοντο ὅπως καὶ τὰ κατοικίδια ζῷα.

Ἦξευρον ὅτι ὁ μαρκήσιος, κατεστραμμένος οἰκονομικῶς, ἤλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Ροζέττην χάριν οἰκονομίας ἢ δὲ πολυτέλεια, ἢ ὅποια τοὺς περιεσπύχεν ἀκόμη, τοῖς εἶδεν ἀμυδρῶν ἰδεῶν τῆς προτέρας τῶν καταστάσεως καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἐλυποῦντο.

Τους έφραζόντο ως όντα άλλης σφαιρας, απεκαλύπτοντο ευλαδως διαν διήρχοντο και επεζήτουν τα βλέμματά των.

Όταν επήγγαιναν περιπατον με το αγαθάκι των, όλοι εξήρχοντο εις τας θύρας.

Κατά της συμπαθείας αυτής προσέκρουσεν ο Μπεσού και ένόησεν ότι ευρίσκετο επί σκολιού δρόμου, παρετήθη δε και της ιδέας να κάμη διαιδηποτε διά να φεθήση τους απάλησπαριστάτους, άφ' ότου εδέχθη εις την ράχιν όλίγους κόκκους άλατος, οισθέντας δια της καρμπινας του Πέτρου...

Άνόητος και αμαθής, έφραζόθη να κάμη τους Ριονσαι να πιστεύσουν εις φαντάσματα, νομίζων ότι από των φέθων των θα έφυγαν δια να μὴ ξαναπατήσουν πλέον εις ένα πύργον στοιχειωμένον.

Άλλα τίποτε από αυτά δεν έπέρασε, και βλέπων ότι δεν έκαμνε τίποτε, απέφασεν τέλος να μετακομισθῆ.

Κατά διαταγήν του μαρκήσιου, μετεκόμισε κατ' αρχάς τα ζώα. Δια πρώτην φοράν από ετών, οι αγελάδες εξήλθον από των σταυλών των, εκπληκτοί καθώς εις τον άέρα του ύψους και το φως. Μόλις και μετά βίας ήμπορούσαν να περιπατούν, διότι οι όνυχες των πιδών των είχαν αναπτύχθη υπερμέγιστος.

Διότι, οι αμαθείς χωρικοί του Γκατινί θεωρούν περιετόν το λειβάδι κλείουν τα ζώα των εις τον σταυλον, και ένθ' αυτόι χάνουν πολύτιμον καιρόν δια να τοίς κουβαλούν από μακράν την τροφή των, εκείνα χάνουν την υγίαν των ελλείπει καθαρού άερος.

Άφου έφυγαν τα ζώα, έπρεπε να μετακομισθουν ή καπρία και τα δειμάτια που έγέμιζαν την αυλήν, ή δε έργασία αυτή εποικιλλετο με διαφόρους ύβρεις έναντιον εκείνων, οι οποίοι «τους έδιωχναν έτσι σκληρά»...

Έργασίθη δλόκληρος μήν δια να απαλλαγθουν από τους όχληρους αυτούς άνοήτους' εν τῷ μεταξύ ο μαρκήσιος είχε παρατηρήση, ότι πολλά δένδρα είχαν ξεριζωθῆ χωρίς την άδειάν του, και τόση τον κατέλαβεν όργή, ώστε ο Μπεσού είχε τραπή εις φυγήν, φοβηθείς μήπως εις τον θυμόν του αυτόν, ήθελε τον συντρίψῃ.

Κορμί δένδρων, έχοντες διάμτρον ενός και πλέον μέτρον, κατέκειντο περίθ δύο τεραχίων γής, απογομνωθέντων ούτω του μεγαλοπρεπούς των σολισμου.

Ο άθλιος είχαν εξώθηση την αυθάδειαν του μέχρι του να οικειοποιηθῆ τα ώραια εκείνα δένδρα, αλλά ο θυμός του μαρκήσιου τον ανέκαψε.

— Άρκετά εκλιψες, τῷ εἶπεν ο κ. Ριονσαι, διότι δεν βλέπω πια ούτε τα μικρά δένδρα, ούτε τους θάμνους που

είχαμεν. Δεν υπάρχουν εδῶ παρά μόνον τα πολύ βαρειά δένδρα που δεν μπορούσες να τα μεταφέρῃς.

Ο Μπεσού δεν απέκρίθη τίποτε, άλλ' ένα πρωί, τα χαράγματα, ο μαρκήσιος τον ειδεν από το παραθύρον του να φορτώνη εις το κάρρον του από τα δενδρούλια εκείνα, τα όποια έγέμιζαν μιαν αποθήκην μέχρι της όροφης.

Ένεδύθη ήσύχως, έπήρε το ρεδόλβερ του και κατέβη. Άνήσυχος ο χωρικός, προσποικήθη έντούτοις ότι δεν τον ειδε κ' εξηκολούθησε με τους υίους του την παρώνον έργασίαν του.

Ο Πέτρος, άκούσας τον πατέρα του, ενεδύθη επίσης και κατέβη με την καρμπίναν του, γεμισμένη με άλάτι—όπλον του όποιου ο Μπεσού διατρήσει πολύ δυσάρεστον την ανάμνησιν.

— Ο κύριος μαρκήσιος θα πῆ στο κυνήγι; ήρώτησε με το ύπουλον ύφος του ο χωρικός.

— Ναι, στο κυνήγι... για κλέφτες! απήντησεν αποτόμως ο κ. Ριονσαι κ' έπροχώρησε.

— Ω, κλέφτες δεν υπάρχουν στον τόπο, υπέλαβεν ο Μπεσού γι αυτό μπορείτε να είσθε ήσυχοι.

— Μπορεί να μὴν υπάρχουν στον τόπο, υπάρχουν όμως στη Ροχέττη, και θα τους πιναξω τα μυαλά, αν θελήσουν να μου πάρουν το πράγμα μου!

Οι χωρικοί έπαυσαν να φορτώνουν το κάρρον κ' ένύπταζαν. το ρεδόλβερ, το όποιον έγυάλιζεν εις τα χέρια του πυργωδισπούτου.

— Μα τί θέλετε να πῆτε; έτόλμησε να έρωτήση ο Μπεσού, όπισθεν του όποίου έκρύπτοντο οι υίοι του έντρομοι.

— Θέλω να πῶ, ότι αυτά τα ζύλα μου άνήκουν' εινε από το μέρος μου και δεν έχете το δικίωμα να τα κόψετε' ότι θα τα ξεφορτώσετε άμέσως, θα τα ξαναβάλετε στην αποθήκη και θα μου δώσετε το κλειδί. Έπειτα θα φύγετε από εδῶ, εϋθὺς σήμερα, αφού ε.τι είχατε δικό σας—ας πούμε δικό σας—το πήρατε.

— Έχομε ακόμη τα επιπλά μας, απεύπειν ο Μπεσού. Έπειτα, γιατί ναφίσωμα αυτά τα ζύλα; Άφου τα έκόψαμε 'μεις, εινε δικα μας. Μα και τα γεννήματα των άλλωνών δεν εσηκώθησαν όλα κ' είμαστε υπεύθυνοι εμείς.

— Ένοια σου κ' εγώ έχω να κάμω για τα γεννήματα των άλλωνών... Όσο για τα επιπλά σας, θα τα φορτώσετε 'ς αυτό το κάρρο, αφού βγάλετε πρώτα τα ζύλα.

(Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΦΙΛΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Άγαπητοί μου,

ΝΕΡΙΖΕΤΕ από τας προηγουμένας μου επιστολάς, ότι επήγα δι' όλίγας ημέρας εις την Ζάκυνθον, την ιδιαίτεράν μου πατρίδα.

Έκει είδα πολλά ώραια πράγματα και είχα πολλές ώραιας έντυπώσεις. Άλλά θα περιορισθῶ μόνον εις ε.τι σχετίζεται με τον κύκλον μας και θα

γνωριμιάν μου με μιαν από τας ένθουσιωδεστέρας φίλας της «Διαπλάσεως». Εινε η μικρά Δομνίκα, δευτερότοκος κόρη του έπιφανούς Ζακυνθινού πολιτευτού κ. Άλεξάνδρου Ρώμα. Το ψευδώνυμόν της δεν ασς τὸ Λέω, διότι τα ψευδώνυμα δεν λέγονται' αρκεί όμως να μάθετε ότι εινε εν από τα γνωστότερα του κύκλου μας, διότι φαίνεται συγγόνιατα και εις την Άλληλογραφίαν, και εις τους Διαγωνισμούς και εις την Σελίδα Συνεργασίας. Η φίλη μας λοιπόν Δομνίκα Ρώμα εινε ένα χαριτωμένον κοριτσάκι, ευφρέσιστον, ζωηρότατον, και με την τελειότεραν ανατροφήν που είμπορείτε να φαντασθῆτε. Κατοικεί με τους γονεῖς της εις ένα θαυμασιον μέγαρον, έχει διδασκάλους, διδασκάλισσες, ύπηρέτας, άμάξια, άλογα, γιώτ, διασκεδάσεις, λούσα, χάνδια, ε.τι είμπορεί να έχῃ ένα κυρίαι της ηλικίας της και της θέσεώς της.

Άπ' όλ' αυτά όμως εξήρете τι αγαπή περισσότερον; Την «Διαπλάσιν». Μα δεν φαντάζεσθε την αγάπην της, την λατρείαν της! Εινε η προσφιλοτέρα της ένασχόλησις. Περιμένει κάθε φυλλάδιον με τόσην άνυπομονήσιαν, δια να το καταράγῃ, ώστε όταν άρχῃ κάποτε να έλθῃ, κλαίει. Μου το εἶπαν οι γονεῖς της και δεν ήτο άνάγκη να δοκιμαθουν δια να το πιστεῖσω, διότι έκρινα μόνος μου από την χαράν, από τον ένθουσιασμόν, με τον όποιον έτραψε να με γνωρίσῃ, όταν έμαθεν ότι ήμουν εις τὸ σαλόνι του πατέρα της.

Ηλθε κοντά μου, εστάθη όρθή, σπηρίζουσα την ράχιν εις την ράχιν μίας πολυθρόνας, και μου ελεγε με την ώραιάν της φωνούλαν, μου ελεγε... Όλω δια την «Διαπλάσιν». Και κάθε τόσον, απευθυνομένη μάλλον προς τον εαυτόνησ παρά προς εμέ, επανελαμβάνεν ως επηρόν: — Είμαι κατενθουσιασμένη! είμαι κατενθουσιασμένη!

Μα την αφήθειαν, δεν ήμουν κ' εγώ όλιγώτερον! Διότι εινε εξαιρετικῶς ευχάριστον να βλέπη κανείς ένα κοριτσι αυτής της τάξεως και αυτής της ανατροφῃς, να γαπῆ τόσον ένα περιοδικόν που γράφεται έλληνικά και απευθύνεται προς τα έλληνοπούλα και τας έλληνοπούλας. Σημειώσατε δε ότι η φίλη μας Δομνίκα Ρώμα δεν αποτελεί μοναδικήν εξαίρεσιν. Καί πολλά άλλα κοριτσάκια, και πολλά άλλα παιδιά αυτής της τάξεως λατρεύουν επίσης την «Διαπλάσιν». Ένω αυτά ήμπορούσαν να εινε ξενομανη διότι από μικρά μαθαίνουν ξένας γλώσσας, εν τούτοις δεν εινε. Ένω ήμπορούσαν να κάμνουν τους μεγάλους και να περιφροοντ τὰ παιδικὰ περιοδικά, διότι εξ αιτίας της ανατροφῃς των και των μέσων που έχουν, αναπτύσσονται γρήγορα και μαθαίνουν πολλά, εν τούτοις μένουν παιδιά. Που δε απεναντίας θα ίδητε τα ξενομανη παιδιά, η εκείνα που κάμνουν τους μεγάλους και νομίζουν ότι η «Διαπλάσις» δεν εινε πλέον δια την ηλικίαν των; Εις την τάξιν των νεοκλυτών, των ξιπασμένων, που πιθηκίζουν κακῶς την άριστοκρατίαν.

Η φίλη μας Δομνίκα Ρώμα άνήκει εις την άριστοκρατίαν την αληθινήν. Η δε αληθινή άριστοκρατία όχι μόνον δεν εινε ξενομανης, άλλ' απεναντίας λατρεύει πᾶν ελληνικόν και αυτό το αίθεγμα της φιλοπατρίας εμπνείει εις τα παιδιά της, τα όποια ανατρέφει έλληνοπρεπῶς. Δεν νομίζετε ότι εινε τῶν φίλων φιλοπατρία να γαπῇ κανείς την ελληνικήν «Διαπλάσιν» και να την προτιμᾷ από τα ξένα περιοδικά; Η μικρά μας φίλη εινε και φιλόμουσος και φιλόπατρις.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΑΡΧΟΥΔΕΣ

Άπόλαυσις αληθινή των Ρώσων εινε τὸ κυνήγι της άρκτου εις τὰ μεγάλα δάση της Αύστροκρατίας. Μόλις αρχίσουν τὰ χιόνια, τὰ κυνήγια της άρκτου διοργανοῦνται άλληπαλλήλως.

Η άρκτος δεν προσβάλλει συνήθως τον άνθρωπον' προσβαλλομένη όμως εξαγριούται και πωλει άκριβὰ την ζωήν και τὸ δερμά της.

Άφου αναγνωρίσουν μετὰ προσοχής την δασικήν περιοχήν, όπου η άρκτος κρύπεται, οι χωρικοί αρχίζουν με ρόπαλα να κτυποῦν την γην δια ν' άνεγκάσουν την άρκτον να εξέλθῃ προς τους κυνηγούς οστίνες, ένοπλοι, ενεδρεύουν όπισθεν δένδρου η άλλης πινός πυκνοφύλλου κρύπτῃς. Πολλάκις όμως η άρκτος πειράται να διασπᾷ την γραμμὴν των κυνηγών, οι όποιοι αναγκάζονται τότε να καταφύγουν και εις τὰς μαχαίρας των' ουχί δε σπανίως αληθῆς μάχη συνάπτεται, σῶμα προς σῶμα, κατὰ την όποιαν πλείονες του ενός κυνηγοί πιπτουν θύματα του εξαγριωμένου θηρίου.

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΟΥΛΑ ΜΟΥ,"

ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Καλησπέρα, φεγγαράκι! Ηρόες πάλι γελαστό Στο μικρό μου κρεββατάκι Και πολύ σ' εύχαριστώ.

Τόσες μέρες είχες λείψει Άπ' την κάμαρά μου εδῶ, Κι' οὔτε στ' ουρανού τα ύψη Δέν μπορούσα να σε 'δῶ.

Μὰ ο μπαμπᾶς, που όλα τὰ έβρει Μοῦπε ναχ' υπομονή, Γιατι σ' άλλα έλεπες μέρη, Σε μιά χώρα μακρινή (!).

Γιατι τὰ παιδάκια ίσια Παντού όλα τ' αγαπᾶς Και με προθυμὰ περισσῆ Τρέχεις, φῶς να τους σκορπᾶς.

Όμως πὰ' ήρθε η σειρά μου Και εανάρθες ταχικῶ Κ' η μικρούλα η κάμαρά μου Γέμισε με φῶς γλυκό.

Καληνύχτα, φεγγαράκι, Νύσταδα, θα εαπλωθῶ Στο μικρό μου κρεββατάκι Και γλυκά θα κοιμηθῶ.

Άθήνα, Νοέμβριος 1911

ΦΩΤΗΣ ΒΟΡΕΙΝΟΣ

(1) Ο μπαμπᾶς που όλα τὰ έβρει, και πᾶς τὸ μυαλό της Φουλάς του δεν εινα ακόμα άκριβὰ θεμο, γιὰ να καταλάβῃ κομπορηγία επειδή όμως έπραξε και καλὰ να δῶση μιὰ εξήγηση στην παιδικὴν άπορία, βρήκε αὐτὴ προσορῶντως.—Σημ. Φ.Β.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΥΛΟΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια και τέλος' Ιδε σελ. 37)

— Δός μου τὰ δύο εμπροστινά σου πόδια, ειπεν εις την αλώπεκα, αν θέλῃς να μάθῃς βιολί.

Και τὰ εδωσε στερεὰ εις τὸ άκρον των λυγισμένων κλάδων.

— Τώρα και τὰ πισινὰ πόδια!

— Ίδου, απήντησεν η αλώπηξ άλλ' ομολογῶ ότι δεν έννω τὴν μέθοδόν σας!

Άφου εδωσε και τὸ τελευταίον πόδι σφικτὰ ο μουσικός υπεχώρησεν όλίγον και οι κλάδοι άνορθούμενοι εύρέθησαν και πάλιν εις τὰ ύψη, μαζι με την αλώπεκα πλέον, την όποιαν εσταλάντευαν κατὰ τρόπον αστυϊατότων.

— Μα, εφώνάζεν αὐτῇ, δεν εινε μά-

θημα βιολιού αυτό που μου διδέτε κύριε.

— Εν πάση περιπτώσει, απήντησεν ο μουσικός, εινε μάθημα συμπεριφορας.

Και άπεμακρύνθη. Μετ' όλίγον όμως άντελήθη, ότι κάποιος τον παρεκολούθει και στραφείς διεκρινε πράγματι τον λαγόν, με τον όποιον επροχώρησεν μαζι συνομιλούντες.

Ένωεῖται, ότι και αυτές διαπνεόμενος από την ιδίαν φιλομουσίαν, δεν εβράδυνε να εκδηλώσῃ την αὐτήν με τους άτυχησαντας συντροφους του προθυμίαν να μάθῃ βιολί.

— Προθύμως θα σε μάθω, απήντησεν ο μουσικός. Και ταχύς εξήγαγε, εκ του θυλακίου μιαν μακράν χορδήν, τὸ εν άκρον της όποιας προσέδεσεν εις τον κορμόν δένδρου, με τὸ άλλο δε περιστύλιξε τον λαϊμόν του λαγού.

— Έτσι θα μάθω λοιπόν βιολί; ήρώτησεν άνυπόπτος ο λαγός.

— Έτσι θ' μάθῃς να βοηθῃς τους ξένους, που ζητοῦν τον δρόμον! απήντησεν ο μουσικός. Και άπομακρυνόμενος προσέθεσε:

— Σου συνιστῶ, δια να διασκεδάξῃς την στενοχωρίαν σου να κάμῃς περιπατον γύρω εις τὸ δένδρον. Μὴν επεξησῆσῃς μόνον να τεντώσῃς την χορδήν, διότι θα πνιγῆς.

Άλλ' ένθ' εύχαριστημένος προυχώρησε ο μουσικός, ο λίκος είχε κατορθώσει τινασσόμενος μετὰ μανίας ν' ελευθερωθῇ από την παγίδα του και να ελευθερώσῃ έπειτα την αλώπεκα, την όποιαν έπιστρέψιν εις τον δρόμον του εὑρην άκήμη κρεμαμένην εις τους κλάδους του δένδρου.

Οι δύο μαζι ελευθερώσαν τον λαγόν και όλοι εμοῦ κατόπιν ώρκήσθησαν εκδηκχσιν και επροχώρησαν ταχέως να προσβάσουν τον μουσικόν.

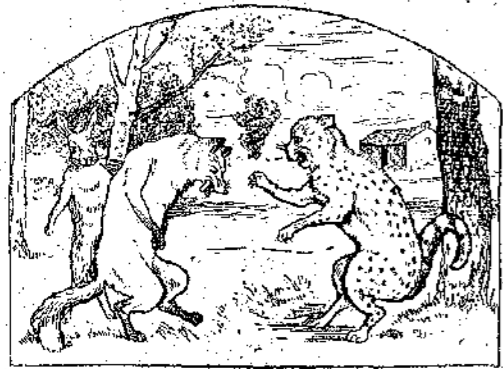
Ο βιολιστής είχαν ήδη συναντηθῆ με κάποιον ξυλοκόπον, τόσον δε τον ένθουσίασεν με την εκπέλεισιν μίας σονάτας, ώστε εγειναν άμέσως άριστοι φίλοι.

Ένω όμως, συνδεδεμένοι πλέον, είχαν λησμονήσῃ τας στενοχωρίας των, και συνώμιλον περι μουσικής, εφθασαν άπειλητικοι οι τρεῖς σύντροφοι και μελετώντες εκδίκησιν. Ο βιολιστής θα την είχε πολύ άσχημα, αν μή ο ξυλοκόπος ύψων άπειλητικῶς τον πλέκων τους ετραπεν εις φυγήν.

Κατ' αυτόν τον τρόπον ο βιολιστής απηλλάγη από τους τρεῖς συντροφους, είχε δε και την τύχην να οδηγηθῇ από τον καλον ξυλοκόπον εις την πόλιν, που τον άνέμεναν και να δώση εγκαίριως την συναυλιάν του.

Παρερυθη μάλιστα εις αὐτήν και ο ξυλοκόπος και υπήρξεν εις των ζωηρότερον χειροκροτησαντων την εσπεράν εκκινήν τον μουσικόν ακροατών.

(Από τὸ Γαλλικόν)

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ο κύριος Άλουπης ήρθε ποτε να υπολύσει πόσον δυνατά, ώστε τον ήκουον δύο μίλλια μακράν.

Ο κύριος Κουνέλης όμως, ο οποίος ήξευρε πολύ καλά τι θα συνέβαινε, δεν έπαυε να έρεθίζει τον κύριον Άλουπη, φωνάζων: — Θάρρος, Άλουπη! έδώ είμ' εγώ κτύπησέ τον πάλι κτύπα τον άκόμη!

Άλλ' ενώ ο κύριος Κουνέλης έφώναζεν, ο κύριος Άλουπης, σωριασμένος κατά γης, έχραται το στομάχι του με τα δύο του χέρια και έθρηνησεν:

— Έχάθηκα, κύριος Κουνέλη μου, έχάθηκα! τρέξε φέρε μου γιατρό! έχάθηκα, πάσι!

Ο Άγριόγατος έφυγεν επί τέλους και τότε ο κύριος Κουνέλης, έπληθυσσε και έράνηκε πως ξιπαλάται, διότι εύρισκε τον κύριον Άλουπη πληγωμένον.

Εξήτασε την πληγην έπειτα και ειπε: — Ο έλκεινός αυτός σ' επόνεσε πολύ!

ούτε να ήτον μια καλή μαγαριά! Κι' έφυγε ξέννοιαστος, μέλις δε άπεμακρύνθη, έτίναξε το πόδι του, όπως ή γάτες όταν βρέχονται, και έξεκαρδίωθη στα γέλια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ

Πολύ κοντά εις το δάσος, σχεδόν εκεί που έτελείωναν τα δένδρα του, ένας ύψηλός φράχτης έκλεινε τον μεγάλο κήπον του Άφέντη.

Ήτο πολύ μεγάλος ο κήπος — έφθανεν έως τον μεγάλο δρόμον — και πολύ ώραίος, γεμάτος από καταπράσινα και δροσερά χορταρικά, τα οποία έκευτουσαν την όρεξι του κύριου Κουνέλη.

Ο φράχτης όμως, όπως είπαμεν, ήτο πολύ ύψηλός και στερεός, ώστε κανείς δεν κατορθωνε να τρυπήσει από πουθενά.

Κάθε πρωί, την ώρα που έφευγε για της δουλειάς του, ο Άφέντης έφώναζε τή μικρούλα του κόρη; που έπεριποιείτο τον κήπον, και της έλεγε να προσέξει πολύ μη τυχόν αφήσει να μπή μέσα στον κήπον τον κύριον Κουνέλην.

Κάθε πρωί ο Άφέντης επανελάμβανε την σύστασιν αυτήν, χωρίς να κουράζεται.

Ένα πρωινό όμως την είχε λησμονήσει και μόλις την έθυμήθη, όταν είχε

φθάσει στην μεγάλη θύρα έγύρισε ολίγον τότε και έφώναξε:

— Γιαννούλα, Γιαννούλα! Πρόσεξε καλά σ' ότι σου είπα για τον κύριον Κουνέλη. Μη τυχόν και τον αφήσεις να μου πάρη τα ώραία μου φρέσκα μπιζελάνια.

— Καλά, κατέρα, απήγγησε η μικρούλα.

Συμπτωσικ έδειχνη την στιγμή ο κύριος Κουνέλης, ο φίλος μας, να εύρισκεται εκεί κάπου, πολύ κοντά, χαπλωμένος μέσα στα χορτά.

Όταν άκουσε να φωνάζουν τ' όνομά του τόσο δυνατά επρόσεξεν, έτέντωσε τ' αυτιά του, και ένόησε τί συνέβαιναν.

Αμέσως του ήλθεν ή ιδέα να γελάσει με τον Άφέντη, τον ξέννοιαστο.

Σε λίγη ώρα λοιπόν, ο κύριος Κουνέλης έκαμε μια βολτίτσα και ήλθε πεταχτός στον μεγάλο δρόμο, με την μεγαλύτερη άφελεια.

Η μικρούλα ήτον κοντά στην πόρτα και ο κύριος Κουνέλης της

είπε: — Είθε ή, δεσποινίς Γιαννούλα, αν δεν απαιτώμαι;

— Ο μπαμπάς μου με λέει! Γιαννούλα μου, είπε το κοριτσάκι. Και σάς πως σάς λένε;

Ο κύριος Κουνέλης εξαμήλωσε τα μάτια του και είπε: — Τώρα με πολλή του μελαγχολία:

— Εγώ χρόνια τώρα δεν έχω πείρα μπαμπά! μά, όταν έβουσε, μ' έλεγε Γιουλιέλιο!

Έπειτα εκύτταξε στα μάτια την μικρούλα και της ειπε: — Πώς έμεγαλώσατε! Πήγα να σάς ιδώ από μικρή πολύ, μικρούδάκι, και τώρα σάς ξαναδλέπω μεγάλη, γυναικα σωστή. Μόλις απάντησε τον μπαμπά της στον δρόμο και μου ειπε να έλθω να μου δώσατε λίγα σπαράγγια.

Η μικρούλα άρσησιν ορθάνοχη την θύρα στον κύριον Κουνέλη να διαλέξη μόνος του τα σπαράγγια, που ήθελε. Έπειτα από λίγο, ο Άφέντης έγυρισε και, όταν είδεν ότι κάποιος είχε τρυπήσει, εις τον κήπον του, έφώναζε την κόρη του και την έρώτησε ποιος ήλθε, την ώρα που έλειπε.

Η μικρούλα απήγγησε:

— Ο κύριος Γιουλιέλιμος! — Κύριε έλήθησον! είπαν ο Άφέντης ποιος είν' αυτός ο κύριος Γιουλιέλιμος;

Η μικρούλα εδήγησεν πως ήτον κάποιος, που ήλθε και την πήρε έκ μέρους του μπαμπά της, όπως έλεγε, για να τού δώσω σπαράγγια, έπειδή ήτον πα-

Ο κύριος Γιουλιέλιμος! — Κύριε έλήθησον! είπαν ο Άφέντης ποιος είν' αυτός ο κύριος Γιουλιέλιμος; Η μικρούλα εδήγησεν πως ήτον κάποιος, που ήλθε και την πήρε έκ μέρους του μπαμπά της, όπως έλεγε, για να τού δώσω σπαράγγια, έπειδή ήτον πα-

λοιός του φίλος κ' άγνώριζε και αυτήν. Ο Άφέντης κατά ύπαψίασθη' άλλα δεν ειπε τίποτα.

Τέ άλλο πρωί, ενώ έφευγε κατά την συνήθειά του, ο Άφέντης έφώναζε την κόρη του να προσέξει, τον κύριον Κουνέλη και να μη δαχθή κανένα, που θα της εζητούσε σπαράγγια.

Ο κύριος Κουνέλης, κρυμμένος πάλιν εις τα χορτά, άκουσε τα λόγια του Άφέντη. Έκαμε τον γυρόν του και ήλθε τρεχάτος από τον μεγάλο δρόμο, όπως και χθές, εις την μικρούλα.

Έπειτα της ειπε: — Μόλις όπνηθησα τον πατερούλη σας σ' εδρόμο μ' έμάλωσε γιατί του έπήρα όλα του τα σπαράγγια. Αλλά έπειδή είμαι πολύ στενός φίλος της οικογενείας, μου έδωσε την άδεια να σάς ζητήσω μπιζελία φρέσκα.

Η μικρούλα άνοιξε και πάλι την θύρα. Ο κύριος Κουνέλης έβηκε ώσαν κατακτητής και γρήγορα γρήγορα έμάζωσεν όλα τα μπιζελία.

Σε μια στιγμή, ο Άφέντης έγύρισε και

ύστερ' από μια ματία στον ρημαγμένο κήπον, ειπε:

— Ποιος μου έρημαξε τα μπιζελία; — Ο κύριος Γιουλιέλιμος, μπαμπά.

Στανοχωρημένος ο Άφέντης έκάλισε και έκέστη ολίγην ώραν.

Έπί τέλους άνεσηκώθη και ειπεν εις την μικρούλαν:

— Τι λογής είν' αυτός ο κ. Γιουλιέλιμος;

— Ένας κοφαχειλής, μπαμπά μου, με ζωγρά ματία, μακριά αυτιά και κοντή ουρά! ειπεν ή μικρούλα.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τα περιεργότερα δένδρα.

Η νήσος Μαγκίδρα φημισμένη διά τας μεγάλας δασικές της εκτάσεις, έχει το ενδιαφέρον ότι παρουσιάζει μεταξύ αυτών και τας μάλλον ιδιορρυθμούς ποικιλίας δένδρων, πολλάκις αιωνοβίων, των οποίων ο κορμός και αι ρίζαι έχουν ύψηλη διαμορφώσιν αληθινά άπροσδοκώτους.

Είς το προηγούμενον φυλλάδιον εδημοσιεύσαμεν, εκ φωτογραφίας, την εικόνα ενός των μάλλων περιεργων δένδρων της μεγάλης σου, του προσομιλλήσαντος ανθρωπίνου σώμα, με τούς βραχίονας έστειρωμένους

επισθεν της κεφαλής.

Σήμερον δημοσιεύομεν εις την στήλην αυτήν τας εικόνας τριών άλλων δένδρων της αύτης μεγαλονήσου, επίσης εκ φωτογραφίας, με άπροσδοκώτους και αυτών ιδιορρυθμίας.

και τας μάλλον ιδιορρυθμούς ποικιλίας δένδρων, πολλάκις αιωνοβίων, των οποίων ο κορμός και αι ρίζαι έχουν ύψηλη διαμορφώσιν αληθινά άπροσδοκώτους. Είς το προηγούμενον φυλλάδιον εδημοσιεύσαμεν, εκ φωτογραφίας, την εικόνα ενός των μάλλων περιεργων δένδρων της μεγάλης σου, του προσομιλλήσαντος ανθρωπίνου σώμα, με τούς βραχίονας έστειρωμένους

Έβδομαδιαιοι διαγωνισμοί

α) Παίγνιον

(Εισαγή υπό τού Άναξαγόρα)

ΣΤΑ	ΣΤΑ	ΚΕ	ΦΥ	ΡΥ
ΡΑ	ΣΥ	ΚΑ	ΗΙ	ΟΝ
ΜΗ	ΣΙ	ΝΟΝ	ΚΟΝ	ΟΝ
ΚΑ	Α	ΑΗ	ΛΟΝ	ΟΝ

Να συναρμολογηθούν αι άνω συλλабαι, ώστε ν' αποτελεσθούν τα ένδματα καρπών επτά ειδών.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

Παπαγάλο άγέρας ένας νοικοκύρης Κι' ήμερος έκείνος στην έστία πετά Κι' άρχισε να κράη και να λήη τα τόσα Νόστιμα του λόγια και τα χορατά. Τότε ή γάτα πρώτη σάν τον είδε τρέχει Και του λέει:— Ποιος είσαι και από που

— Μ' έφερε, κυρά μου, τώρα ο νοικοκύρης [ως έδώ;] [κύρης

Νόστιμα λογάκια να τού κελάϊδω.] — Για λογαριασμό σου ντρέπομαι, καθ-

Πριν στο σπίτι άκόμη καλογνωριστής Άρχισες τα λόγια, τις φωνές... μα δίχως Άλλο, νάν τ' έέρης, δάθε θα διωχτής Λίγο εγώ αν φωνάσω, μάθε το, αν κ' μ' [χει Χρόνια, με τή σκούπα να με διώχης τρέ- [χει!

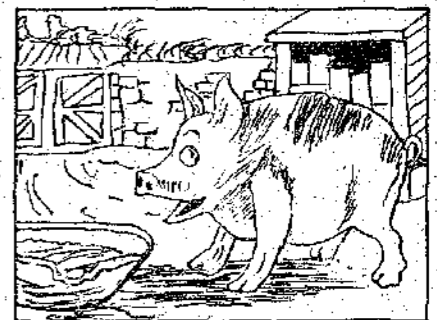
«— Τράβηξε και τώρα λίγο παρατέρα Και τις κουταμάρες πάψε, συμπεθέρα, Πάψε, ο άφεντικός μας πριν ξαναφανή Κι' οι ξυλιές σου κόψουν... τη γλυκεία [φωνή]

(Κατά τον Αίσωπον)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

6) Μαγική Εικόνα.

(Εισαγή υπό τού Σημαιοφόρου Έλληνος)

Που είνε το καπέλλο του χοιροδόσκου;

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθίνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, ειμφορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφέιον μας (38, δόξ Εύριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα ένδματα όλων των λυτών θα δημοσιεύθουν. Αναλόγως δε τού ποσού τού όποιον θάποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τού 3ου φύλλου

α) Άριστοφάνης, Σοφοκλής, Εύριπίδης, Όμηρος. — β) Ως έξής: 22 1/2

Τὸ ἐκεῖνο τὸ ὄνθητόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κερκ

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

«Στὴν ἀγαπημένη μου Ρεζεντά»

Κάποιος ψιθύρος σὺν μουρμουρίσμα γλώσσης ἀρμονικῆς μ' ἔκαμε νὰ σταματήσω εἰς τὸν περίπατόν μου καὶ νὰ δώσω προσοχήν.

Δὲν ἦταν βέβαια φωνὴ ἀνθρώπου ἢ γλυκεῖα, ἢ μελωδική, ἢ μισοσβυσμένη ἐκείνη φωνούλα.

Κανείς ἄλλως τε δὲν ἐφαίνετο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἡ φωνὴ ἤρχετο ἀπὸ χαμηλὴν μάνδραν μισοχαλασμένην, ἔρημον. Μόνον δύο μεγάλα τριαντάφυλλα — ἓνα κόκκινο καὶ ἓνα ἄσπρο — ἦσαν ἐκεῖ πιταγμένα καὶ δὲν ἤρρηγα νὰ ἐγνοήσω ὅτι αὐτὰ συνομιλοῦσαν. Ἐκοιμᾶν ἄκούου, καὶ οὐ μεταφέρου τὰς ἐκτυπωθείσας τῶν αὐτολεξεί:

— «Ναι, καὶ ἐγὼ λυπηθήκα ποῦ μᾶς ἐχώρισαν, ἔλεγε τὸ κόκκινο, ἀλλὰ ἡ νέα μου ζωή μ' ἔκαμε γοητοῦρα νὰ τὴν ἀσμονήσω. Μ' ἐχάρισαν εἰς μίαν ὠραίαν κυρίαν καὶ ἐστόλισα τὸ σαλονάκι της καὶ τὸ βράδυ τὰ ὄρατα μᾶλλον της εἰς τὸν χορόν. Εἶδα κόσμον, φῶτα, πλοῦτη καὶ τί δὲν εἶδα! Ὅταν ἄρα ἐπιστρέψαμεν ἡ κυρία μ' ἐπέταξε, γιατί εἶχα παραθῆ. Ἐτύχησε ἐπέταξαν καὶ σὲ κοντά μου καὶ θὰ πεθάνωμα μαζί. Πες μου τώρα καὶ σὺ τὴν ἱστορίαν σου.»

— Ἐγὼ δὲν ἔζηνα σὲ πλούσιο σαλόνι, εἶπε τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο, μὲ τὴν γλυκεῖα του ἐκείνη φωνούλα ποῦ μὲ εἶχε θέλξει, οὔτε ἐγνώρισα τίς εὐτυχίας τοῦ κόσμου ποῦ λές, ἐπαρηγόρησα ὅμως ἓνα ἀρρωστικὸ κορίτσι, ποῦ γιὰ πολλὰ ὄρες δὲν εἶχεν ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ συνομιλίαν. Σήμερα ποῦ ἐμαρτάθηκα μ' ἐπέταξαν ὅχι ὅμως χωρὶς λύπη καὶ χωρὶς νὰ μὲ φίλησῃ.

— Ἄ! ἐφάνηκες ποῦ χρησιμὸ ἀπὸ ἐμένα, εἶπε τὸ ἄλλο τριαντάφυλλο.

Καὶ ἐσιώπησαν καὶ τὰ δύο.

Ἐξόριστος Ἀνδρῆς

ΠΑΛΗ ΧΩΡΙΚΟΥ

Χωρικός ἔφερε ἡμέραν τινὰ ἓνα καλὰ δι γερμάτων ἀγλάδια εἰς τὴν ἑπαυλὴν πλοισίου κυρίου. Εἰς τὴν κλίμακα ὅμως εὐθρόη προὐ δύο πιθήκων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι σὰν παιδιά, μὲ χρυσοκετημένα ὤσθη, ξιφιδῖον εἰς τὸ πλευρόν, καὶ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Τὰ δύο τετραχειρα ἐπέπεσαν εἰς τὸ καλάθι τοῦ χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος εὐσεβῶς τὴν ἀπεκαλύφθη καὶ ἄρρησε νὰ πάρουν τὰ περισσότερα ἀγλάδια.

Ὅταν ὁ κύριος εἶδε τὸ καλάθι σχεδὸν κενόν, ἠρώτησε τὸν χωρικόν διατι δὲν τὸ ἐγέμισα.

— Ἐυγένεστατε, ἀπήτησεν ὁ χωρικός, ἦτο γεμάτων, ἀλλὰ τὰ παιδιά σας τὸ ἀδέεσαν, διότι τοὺς ἴψον τ' ἀγλάδια καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοὺς ἀρνηθῶ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μιχαῆλα

Ο ΓΑΪ ΔΑΡΟΣ ΤΟΥ

Κάποιος ἐταξίδευσεν μὲ τὸ γαϊδουράκι του. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμπλοίου δὲ ἐπέμενε νὰ τὸ καβαλεῖται χωρὶς νὰ ἐξηγῆ τὸν λόγον. Ὅταν ὁμοῦ ἤλθον νὰ τοῦ ζητήσουν τὸ εἰσιτήριόν του, εἶπε:

— Μήπως ἐγὼ πηγαίνο με τὸ βαπόρ σας; Ἄς εἶνα καλὰ ὁ γαϊδαρός μου.

Ἴδανικόν τοῦ Καλλιτέχνη

Η ΔΡΟΣΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

1

Εἶν' ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας,
Ποῦ πέφτει μὲς τὰ δένδρα
Καὶ λήμπουν ἓνα ἓνα
Τὰ φύλλα τῶν κλαδιῶν,
Εἶν' ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας,
Ποῦ σπράττει στὴ σελήνη
Καὶ τὰ φυλλάκια κλείνει
Τῶν νυχτολουλουδιῶν.

2

Εἶν' ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας,
Ποῦ σπὲρ τὸ πικρὸ τὸ δάσος
Στοιλίζει τὸ λουλουδι
Μικρὸ καὶ ταπεινὸ
Μ' ἓνα λαμπρὸ διαμάντι
Γλυκὸ τῆς νύχτας μάτι
Ποῦ σιγοτρεμεῖ ἐπάνω
Σὲν ἄστρο φτωχὸ.

3

Εἶν' ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας,
Ποῦ ἀπὸ ψηλά σταλμένη
Στοῦ Μᾶν τὰ ρόδα ρίχνει
Ἄργα σταλαγματιές.
Πι νὰ τοὺς λήγ τάχα;
Λόγια γλυκίας ἀγάπης,
Μαλιώματα ἢ χάδια,
Κι' ἄλπιδες μυστικῆς;

Δορολάι

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μικρῆς πόλεως παρουσιάσθησαν δύο χωρικοὶ, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν δικηγόρων των. Ὁ εἰς εἶχεν ὑβρίση τὸν ἄλλον «γουρουνάκι» καὶ ὁ ὑβρισθεὶς ἀπῆται ἱκανοποίησιν.

Ὁ δικαστὴς κατῳρθῶσε νὰ φέρῃ συμβιβασμὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ ὑβρισθὴς ὑπεχρεοῦτο νὰ πληρώσῃ καὶ τὰ ἐξόδια τῆς δίκης.

Ὅταν ὁ καταδικασθεὶς ἤκουσε ὅτι τὰ ἐξόδια τῆς δίκης ὑπερέβησαν τὰ 60 μάρκα, ἀνεφώνησεν:

— Ἐνὰ γουρουνάκι τόσο ἀκριβὰ; Οὔτε τὰ καλλίτερα τοῦ γάλακτος δὲν ἔχουν τόσο μάρακα! Τιμὴ μεγάλη τοῦ δώσατε τοῦ ἀντιδικίου μου, κ. δικαστά!

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Νέλλε

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἦλθ' ὁ καιρὸς νὰ χωρισθούμε, καλὴ ἡ μου χρόνα! Περάσαμε ζωὴ δόλοκληρη μαζί, ζωὴ ἐνός ἔτους! Ἔσθ' εἶδες τίσας θλίψεις μου, τίσας μου δάκρυα! Εἶδες ἀκόμη τίσας χαρὰς μου, τίσας ἐλπίδας μου, τίσας ὄνειρα!

Φεύγοντας ὅλα τὰ τραῖθάς μαζί σου. Ἐσχηματίζονται οἱ χαρὲς, ὁ σπυγγαὶ καὶ οἱ πόνοι. Ἐχουν κι' αὐτοὶ τὴ γλυκα τους σὰν φυγούνα.

Γιατί μᾶς ἀφίνας, χρόνε ἄπονε; Πόσος ξέρει στὸν νεὸ ποῦχεται τί μᾶς προσμένει; Ἴσως ζωὴ καλλιέτη. Μὰ ἐγὼ ποθῶ τὴν παρσιμένην, αὐτὴ ποῦ μοῦ πέφνει, χρόνε....

Στὸ μέλλον θ' ἔλθουν νέα ὄνειρα, χαρὲς καὶ πόνοι. Μὰ δὲσὰ περὶ ἴσας μαζί γιὰ αἰώνια χάνονται.... Σκληρὸ, λυπηρὸν μὰς Μείνε λίγο ἀκόμη....

Μὰ ὁ χρόνος δὲν μ' ἀκούει. Ἀναίσθητος αὐτός, χωρὶς καρδιὰ καὶ σκέψη, φεύγει ἀκολουθώντας τὸν δρόμον τὸν γραμμένον ἀπὸ τὴν ὑπερκόσμιον δύναμι... καὶ χάνεται...

Χαῖρε, χρόνε, γιὰ πάντα...

Κρητικοπούλα

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ

Κτυπᾷ κι' ὄλο κτυπᾷ.
Ἀπὸ τὴν ἀγῆν ἐως τὸ βράδυ κτυπᾷ.
Μὲ τὴ σφύρα στὸ χέρι καὶ βασιτώντας τὸ κοκκινωμένο ἀπὸ τὴ φωτιὰ σίδερο ἔπίνω σ' ἄμόνη κτυπᾷ κι' ὄλο κτυπᾷ...

Ἐνα ἀγγομαχτὸ βγαίνει ἀπὸ μέσα του σὲ καθε κτύπο κι' ὄσο κτυπᾷ, τόσο περισσότερο ἰδρώνει, κι' ὁ ἰδρώτας μαυρισμένος κι' αὐτός σὺν τὸ πρόσωπο τοῦ τεχνίτου ποῦ ἔχει μαυροῖσι ἀπὸ τὴν φωτιὰ ἔσει στὸ πρόσωπό του. Μ' αὐτὸς ἀδιάφορος γιὰ ὅλα αὐτὰ, κτυπᾷ, διότι συλλογίζεται τὰ ἔρημα παιδιά του καὶ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα του ποῦ πρέπει νὰ τοὺς πᾶν τὸ ψωμί.

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ δὲν ξέρουνε καὶ δὲν καταλαβαίνουνε τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ποῦ κι' ὄλο καὶ κατηγορεῖ τοῦ ποτοῦνε γιὰ τὸν πικραίνουον περισσότερο τὴν δυστυχισμένην ζωὴν, δὲν καταδέχονται νὰ κτυπήσουν τὸ δύστηνον αὐτὸ τεχνίτη τοῦ σιδηρόν, ἐπειδὴ ἴσως... ἐκείνοι ποῦ φτιάσανε τὰ καρφιὰ τοῦ Χριστοῦ ἦσαν σὺν κι' αὐτὸν.

Ὅ! τί στρέβλωσις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Τί φταίει αὐτός ὁ δύστηνος γιὰ τοὺς ἀπίστους σταυρωτάς τοῦ Θεανθρώπου;!!
Γλυκὸ Χαμόγελο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τοῦ Συντακτικῆς διδάσκαλος: — Ὅταν μὴ πρότασις συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλας, πῶς τὴν ὀνομαζόμεν, ἴσως; Τίση; — Κυρίαν.
Διδάσκαλος: — Καὶ τίς ἄλλας; Τίση; — ...δεδοτημένης!
Ἐστὸν ἐπὶ τοῦ Περιόλου

ΕΤΧΗ

Παιδιά, ποῦ σὰς ἀνάθρεψαν
μητέρας Ἑλληνίδας,
μὲ φτωχινὲς ἐλπίδες,
πάντα τὸ ὄρημα τοῦ Θεοῦ
νὰ περπατάτε — ἀλήθεια,
γιὰ νὰ χεστε ἀπὸ τὸν Θεὸ
παντοτεινὴ βοήθεια.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἄθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυρυπιδίου τὴν 27 Δεκεμβρίου 1911

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΚΑΙ ΟΛΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΗΤΙΚΟΝ
ΕΥΧΕΤΑΙ
Εἰς τοὺς συνδρομητάς τῆς καὶ ἀναγνώστῃς:
ΕΥΤΥΧΗΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1912

ΚΑΙ οἱ μεγάλοι, Κρητικοπούλα, ἐξίσκουν τὰς φέρας αὐτὰς τῶν σημαντικωτέρων ὀρησκυτικῶν ἐρετῶν, ἰδιαίτερον δὲ τὰ Χριστουγεννα, κἀποιαν ἐξωριστήν. εὐχριστῶται εἰς τὸν γυρισμὸν πρὸς τὰ μικρὰ, ἐξάνισστα χρονια. Δὲ τὰς οικογενεῖας μάλιστα εἰς καὶ ἀφορμὴν συγκινηστικῆς καὶ χαρᾶς ἀγνῆς γύρω εἰς τὸ σπητικό τῶν. Πολὺ περισσότερο, ὅταν ἡ ηλικία δὲν δικαιολογῇ ἀπογοητεύσεις ἀβραπαυτοῦς.

Ἀκριβῶς, διότι γνωρίζει Ἐξόριστος Ἀθῆναι, πῶσον μεγάλην ἄλλαν θὰ ἐθεωρούσατε τὴν στήρην τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ὁ κ. Φαῖδων, δὲν σὰς ἀφίει χωρὶς αὐτὰς οὔτε ἀπὸ τὸ ταξιδί τοῦ, ἐπισημασμένους μάλιστα τῆς ευκαρίας διὰ νὰ σὰς διδῇ ὑποδείγματα ταξιθετικῶν ἐντυπώσεων.

Ὁ ἐν Σεβίλλῃ φίλος μου Γ. Κ. Γκελιῶνης ἀνεύσει καὶ ἐφέτος δύο ἀπόρων τὴν συνδρομήν: τοῦ ὀκτ' ἀρῶ 61 δι' ἓν ἔτος καὶ τοῦ ὀκτ' ἀρῶ 49 δι' ἓξ μῆνας. Τὸν εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν εὐεργετημένων.

Καὶ οἱ φίλοι μου Ἀγαπίος, Ὑδραῖκος Χανος καὶ Ἐνα Χιωτὰ καὶ ἐστὶν ἐπιπλέον γεννίην στατιστικῶν τῶν ἀπονεμαθῶσαν κατὰ τὸ ἔτος 1911 εὐχόμεν, ὡστε νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐργασία μου διὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν ἀποτελεσμάτων. Τοὺς εὐχαριστῶ πολύ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: ἡ Ἀποχαιρετισμοῦ τῆς Κρητικοπούλας; — ἡ Πρώτη ἐμπρόσθε τῆς Ἀφελῆς Σανθούλας; — ὁ Ὁσέη Προνοια τοῦ Ἀργυροῦ; — ἡ Δύο πύργων τῆς Γλυκεῖας Ἑλληνίδος; — ἡ Δύοσις Ἡλίου τῆς Φυσιολογίας; — ἡ Δύο Σοφοκλῶν τοῦ Ἰα-

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Αἱ 50 Σελίδαι τῶν τόμων, τοὺς ὁποῖους ἐδίδαμεν μὲ ὑπομίσην εἰς τοὺς ἀναγεοῦντας τὴν συνδρομήν των, ἐξηκολούθησαν. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἐξακολούθησαν νὰ μᾶς ζητοῦν, ἀπεφασίσαμεν νὰ δώσωμεν ἄλλας 50 Σελίδας, τὰς ὁποῖας ἔχομεν ἀπὸ σημερον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀναγεοῦντων τὴν συνδρομήν των ἡ ἐγγραφόμενων νέον διὰ τὸ 1912 πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Οἱ διαθεσάμοι τῶμι διαπλάσεως εἶνε τῶν ἐτῶν 1899 ἐως 1911, τιμώμενοι ἀκριβῶς 7 ἢ 8 φρ., παρεχόμενοι δὲ ὑποτιμημένοι μόνον ἀντὶ 4 δραχμῶν ἐκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

πότου τοῦ Μεσοῖου; — ἡ Τσάρεβιτς Ἰβάν τοῦ Λευκοκυρνάντου Ἀργιάτου. — ἡ Ἀλληλογραφία τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα — ὁ νέος Χρόνος; τῆς Περιστερίας τοῦ Νδῆ; — καὶ ἡ Ἀφήνει τοῦ Ἀθανασίου Διάκου Ἐνεκροθροῦ ἀκόμη δύο ἀπριόγραφα καὶ δύο ἀνεύδοτα τοῦ Γορδίου Δεσμῶ; καὶ τὰ πνεύματα τοῦ Λευκοκυρνάντου Ἀργιάτου καὶ τοῦ Ἐνα Χιωτὰ.

μῆνη Καμίλιαν, Ἡλὸ τῆς Καρδιάς, Ἐνδονοῦν Ἰουλίδια, ἡ Ἀπλητομένη Κόρη (ὀ) μὲ Καρδοιαν, Φυσικατοῖδα, Κωσταντῆν, ἡ Ἀφελῆς Σανθούλα (ὀ) μὲ Μιχαῆλ Ἀριστοκαράδα, Φαιδρόν Ἀδάμαντα, Τοιγαροῖνα, ἡ Ἀπολοσθεῖσα Ἑλληνίδος (ὀ) μὲ Ρωμανῶν, Μικροῖν, Ἀπλητομένην Κόρη, Σβυστόμας Καρδῆ, Ἀργιστο-ανταφύλλο, Γκεκιαν Ἑλπίδα.

Ἀπορρίπτονται: ἡ Ἄβαρκα τοῦ Ἰαρόν (ποίημα ἀνεγρον) — ὁ Οἰκιστής (ἀνεύδοτον) ἡ Σελίς ἡμερολογίου; — (πρωτὴ περιγραφή) — ἡ Μητρικὴ γὰρ (διήγημα ἀτελεῖ) — Παν τὴ νεύτα (καλόν, ἀλλ' ἀκατάλληλον) — ἡ 27 λευκὴ σελίδα (καλόν, ἀλλὰ ὑπερῶς ἀπαυσιδοῖσας) — Τὸ Ράδον (ποίημα πηλοῦ ὀσον καὶ ὁ κόσμος) — Ὀὐνοῦ (ἐνελεύεις ἐνεύτροπὸν) — Ἠτὸ πλουσιώτερον σημήσιον (ἀκατάλληλον) — καὶ τέσσαρα παιγνία καὶ παιδι πνεύματα λόγω γλωσσικῆς βαβυλωνίσις).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰὸδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγεοῦται, ἀν δὲν συνδεδεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιωματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρίσθημεν ἡ ἀναγεοῦται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀόριστον, καὶ δὲσ ἀπὸ κ. εἰς κορίτσιαι.

- Νέα ψευδώνυμα: Ἐφέτης τῆς Στενωσιδιδος, α. (Μ.Μ.Μ.) Ἄρρα τοῦ Ποσειδάωνος, α. (Ν.Κ.) Μιτριμυλομάνια, α. (Δ.Ν.) Ἰαπότης τῆς Φολῆς, α. (Ν.Θ.) Ἰάτος τῆς Γεωτομῆς, α. (Δ.Γ.) Σκαλαρωμένος Ἀκινδῆς, α. (Γ.β.) Ἀφελῆς Σανθούλα, α. Ὁμοιοπαθῆς, α. (Π.β.) Ἀλλῶν Προδουμηνός, α. (Ι.Χ.) Τελεντῆ Λατινοῦρα, α. Μαγνητικός Ἰδοποιός, α. (Π.χ.) Βασσογεία Ἄρρα, α. (Μ.χ.) Νεγάδα τοῦ Βασσοῦ, α. (Ε.χ.)
- Ἀναγεοῦται ψευδώνυμων: Ὀδάλια, α. Ἀρροναυτοῦλα, α. Ἰαροσπιότης τῆς Ἑλλάδος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰὸδὲμα πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου φρ. 573. Διὰ τὰς πρότασις τρεῖς προτάσις ἐκαστος φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, δ. λεπτὰ ἡ λέξις. Προτείνουον μόνον οἱ ἐκγοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐκγοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσις μὲ ὀνόματα, ἡ μὲ ψευδώνυμα κτηνημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐντάς παρενδῶσεως ἀνεύδοτος σημαίνει πάσα τετραδίον δὲν ἀνταπεδόσων εἰσὲς τὸ πρότερον.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ἄνταλάτῃου: ἡ Κατολιά Πηγῆ (ὀ) μὲ Μαρα-

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἑλληνικὴν Δόξαν (περιμένον ἀνταλλαγὴ ψευδωνύμων ὅτι ἐπιτελείται) Ἐνα Χιωτὰ (ἐλπίδα, εὐχαριστῶ) Ἐπὶ τὸν ὅτι ὁ βαβῶ! σου ὁ ἰκανοποιήσου καὶ τίς μελέτας σου καὶ ἐμὲ! Ἀργυροῦ (τὸ κακὸν) — διὰ τοὺς ἐκγοντοῦς ἐπὶ τῆς ἀφελῆς; — εἰνε ἀβραπαυτοῦ εἶδες τί ἐγγραφα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον! Ἰάτον τῆς Γεωτομῆς (ἑλλάδα) Ἑλλην (ἑλλῶν) εἰς τὰς ἐνεργείας σου) Ὀνομασῶν (εὐχαριστῶ) Κατολιαν Πηγῆν (εὐχαριστῶ) Ραζῆλ (εἶδες ὅτι σ' ἐθέμῃθη ἐγχαίριος. Καὶ ἐδῶ αὐτὴν τὴν ἐδόμοδα ἐπαγαγόμεν) Ἐπὸν Νεπύθησον Λευκοκυρνοῦτον Ἀργιάτου (εἰς ἑλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀνεύδο καταφατικῶς; νὰ τὸν ἰδρῶσετα) Ὁμοιοπαθῆ Κωσταντοῦλο (περιμένον) Περιστερία τοῦ Νδῆ (καλὸ φρεσύνισμα λοιπὸν, ἀγαπητῆ) Ἀφελῆ Σανθούλα Ἰανυριαν Ἑλλάδα Ἰαροσπιότην τῆς Ἑλλάδος (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐφέσεις) Ἀναγασθῶν (συγχαρομένης) ἐνεργῆς ὅμως δραστηριότης) Ἀ. (Δ.Γ.) Σκαλαρωμένος Ἀκινδῆς (εἶνε ὀνομασθεῖς) Ἐπὸν τῆς Κητήρας (εἶνε τὸ ἄλλοτε τώρα ὅμως μόνον εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ἀπονεύονται ἐδόμοδα) Ἰαπότην τῶν Ἀιδεῶν (εἶνε, ὅπως ἤθελες) Φοβλή (εὐχαριστῶ πολύ) Σέλλο Χόλμος (εἰστέλῃ εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσπαθειαν) Ἐξόριστον Βασιλῆαν (βεβηρότατα συλλογητῆρα διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου γιανῆς) Ἄρη (ἐπιστολῆ μου τὰ πλεονάσωντα) Φυσικατοῖδα Σαμῆαν (βεβαίον ἐστὶν ἀ) Φυσικατοῖδα (ὀλίγη ὑπερομῇ χρεῖσται καὶ δι' αὐτῶ) Ἑλληνικὴ Θεοῖτα (διὰ τὸ γεγραμμένον σου αὐτὸ μὲν τὸ ἐστὶν ἐπὶ συστασις; ἴσως διὰ νὰ μὴ γὰρ, ποῦ ἦτο τόσο ὄρατα γραμμένο; σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματα). Σανθὸ Ἑλληνοπούλο Ἀλέξανδρον Μαυροκορδοῦτον (χαίρω ποῦ σὸ ἤγεται διὰ) Ἀπολοσθεῖσαν Ἑλπίδα (ἀποκαίται εἰς τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου νὰ ἐρῶντον τὸν κύκλον μα. εὐχαριστῶ).

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Δεκεμβρίου ὀανομησῶ εἰς τὸ προεξῆς.

Τὸ ὀρησιώτερον καὶ χρῆσιμώτερον ὄρον τοῦ Νέου ἔτους
Εἶνε ὁ Νεὸς Τομὸς τῆς „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“, τοῦ 1911

Μὲ τὰς 420 σελίδας του. — Μὲ τὰς 675 εἰκόνας του. — Μὲ τὰ 4 μυθιστορημάτα του (τὸν Λουδοβίκον Κομοῦν, τὰς Περιπετεῖας τοῦ Νικόλα Καρναῖ, τὰς Πιτήρεις τοῦ Κρά - Κρά, τὸν Ἀλουῖνην καὶ τὸν Κουνέλην). — Μὲ χίλια δύο ἄλλα Διηγήματα, Ἀθηνάικα Ἐπιστολάς, Ποιήματα, Παραμύθια, Νέα καὶ Περιέγραφα, κλπ. κλπ. κλπ

Τιμᾶται: ΛΑΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 8 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 10

Καὶ ἀποστελλεται εὐεθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι έχοντες έλλειψη τών τόμων του 1911 ένεκεν άπωλείας ή καταστροφής φύλλων, και επιθυμούντες να τών συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν το ταχύτερον τα φυλλάδια τα όποια τοίς λείπουν, αποστέλλοντας μαζί και το αντίτιμον (πρός 20 λεπτά το φύλλον). Δίδει μετά τών καταρισμών τών τόμων του 1911, όλίγα χωριστά φυλλάδια θά περισσεύσουν, και πιθανόν άργότερα να μην έχωμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΚΑΡΩΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον έγκειμενον διά το 1912 συνδρομηται ή αδελφοί συνδρομητών, δύνανται να συμμετάσχουν τού διαγωνισμού τούτου τών Δύσεων ΔΥΡΕΑΝ. Πάντες οι άλλοι πρέπει να έσκηκίσουν διά τας λύσεις των έπίσπου φυλλάδιου, -θαιδήποτε και έν είνε, - γραμματόσημον άσφράγιτον 10 λεπτών οι συνδρομηται και πέντε-πέντα των, και 20 λεπτών οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλως δεν λαμβάνονται έν' ένιν αι λύσεις των. Ο χάρτης τών λύσεων επί τού όποιου και μόνον δέον να γράψαι τας λύσεις των πάντες ανεπαίθετος οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται έν τή Γραφείω μας εις τραπεζεύς, έν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1. Αι λύσεις του μικρότερου φύλλον είνε δεκταί πάνταχόθεν μέχρι τής 1ης Φεβρουαρίου κέραν δέ τής προθεσμίας τούτης, μόνον ένν απηφάνοντες τής δημοσίευσεως των γίνονται δεκταί. Τους λοιπούς όρους βραβεία κλπ. ιδε εις τών Όδηγών τού Συνδρομητού, Καρ. Δ' και ε, φύλλον αριθμόν ε. ε. Ό Όδηγός στέλλεται εις πάντα αλιότονα.

41. Δεξίγλωσσος λογοπαικτικός

Νήσον του Αιγαίου εις έν λήθη, λύτα, εις τή σκευή του σπιτιού σου...

Εστάλη από τή Χάνη τής Γραβίως

42. Στοιχειώδης

Φθόγγος, μέλος του προσώπου, γράμμα συντήρησαν και εις πόλιν τής Ελλάδος συναμεταμορφώθησαν.

Εστάλη από τή Ναυτάκι.

43. Στοιχειώδης

Νήσος είμαι του Αιγαίου, όπως είμαι έν μ' άφρσης, Κεραλήν, λαίμον άλλαιεις, στα ποτά να εξετάξης.

Εστάλη από τού Μάντεως Κάλχου.

44. Φαροκόμικαλον

Ν' αντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων όπως ώστε γ' αναγινώσκονται κατά σειράν: Νήσος τών Κυκλάδων, Άνθος, νήσος ίερά, άλλη νήσος του Αιγαίου, παταμός τής Εύρώπης, νήσος πάλιν και όπλον.

Εστάλη από τή Ναυτάκι του Άρέφου.

45. Κρυπτογραφικόν

Table with 2 columns: numbers and words. 123453626 = Κοσμογάγκτος, 435536 = θείακον επίθετον, 453626 = Δημιουργία, 432123 = Μικρόκομος, 23 = Άνοχη, 123 = Πρόθεσις

Εστάλη από τή Ρ. Ν. Άγγελουκόπουλου

46. Τριγώνον

Τού Άδου ήν άρχαίος τού πρώτον μου κριτής. Τό δεύτερον προφήτης, γινώσκός έν τής Γραφής. Τό τρίτον είνε πρόθεσις διούλλαδος, δ' όστα. Τό τέταρτον, ένν ζήτης, εις τους συνδέσμους κίττα. Τό πέμπτον αναφορικόν και έν τών γινωστοτάτων. Τό έκτον δέ συριστικό έν τών άπλών γραμματίων.

Εστάλη από τού Έλληνικού Ίδεώδους

47. Κεκομμένον και άντεστραμμένον Κυβόλεξον

- 1. - 'Ο Όδων και ή Άμαλία υπήρξαν Βασιλείς τής Ελλάδος. 2. - 'Η άμαλία εξέπλευσεν εις άναϊκτόν πέλαγος. 3. - Είπέ, μαζά, τής Έλένης, να καθήση χάρου. 4. - Οί ύπαίτιοι του κινήματος συνελήφθησαν.

Εστάλη από τή Ρουμειωτάκι

48. Ψευδονυμικόν έλλειπόμενον

Μ' έν ρωνήεν από κάθε λέξιν τών κατωτέρω ευδωνόμενων να σχηματισθή έλλειπόμενον, τού όποιου ζητείται ή λύσις.

Έφός, Κόρμεν, Ίρις, Σελφός, Νίκη, Μοσκία, Οδάλια, Μελέρα, Ίδιότροπος Ξανδόυλα.

Εστάλη από τής Ίριδος

49. Ριζώσος

Στολή - οι έν 12 έν

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πνευματικών Άσκησεων τών φύλλων 47-49 451. Όροφή (όρός, φη.) - 452. Ίπρα-Ρά. - 453. Ίπαρ-πία. 454. ΔΙΔΩ 155. Αν τού πής και δέν τού ΙΡΙΣ πάρης, τήν διόλημν σου ΔΙΝΗ χάνεις. 'Η άνάγνωσις έν ΩΣΗΕ τών κίτων δεξιά προς τή άνω, έπειτα προς τή άριστερά, έπειτα προς τή κάτω, έπειτα προς τή δεξιά και όυτω κίθεξής μέχρι τέλους. - 456. ΙΣΠΑΝΙΑ-ΙΑΠΩΝΙΑ (Ίαπετός, ΣΑΡουήλ, ΠάΠηρος, Άντιόχος, Νέρων, Ίλλουζια, Άραδιά) - 457. 'Ένν μίσει. - 458. 'Η σφή άρμάσει τοίς παισι (Είς ι γή-αρμ-ο-ζή' εις πε-αύ.) 459. Άργαστόλιον, (Άργος, τό, Λωίον.) - 460. Λαμία (ιά μίαι...) - 461. Πήτος (π, θός.) - 462. Κλείω-Κλειώ. 463. ΟΥ-ΡΑ-ΝΙ-Δ 464. Δύρα-Ρά ΡΑ-ΠΤΙ-ΚΗ = αψ+(Γύ-ΝΙ-ΚΗ θετον)-όειον Α =) Ιή=ΑΥ-ΓΗ. - 465. - 469. Διά τού Μ: άνωός, ύμνα, όμοιος, νόμος, μότος. - 470. ΚΑΒΩΝ-ΚΟΙΟΣ (Κά-προς, ΑΟφος, 'Ερι, Ω,ρΟ., ΝάζροΣ.) - 471. Άγαπάτε άλλήλους. - 472. Ούδεις έργονήθη σοφός (ού ο' εις έν τθ-εις ο φός.) 473. Αραβία (άρα, βή, α.) - 474. Αεικός - Αεικός. - 475. Σοβάνον, βόσανον 476. ΓΑΑΗ 477. 'Η Ράση (ρώμη). ΑΑΗΣ - 478. Ουράλια-Λεία = ΑΗΔ οδρά+(Νίκαια-Κέσ) ΗΣΑΥ Νε+(Άθως-θώς=α) = ΟΥΡΑΝΙΑ. - 479. ΕΒΡΟΣ (Εβρός, Βαρός, Ρωμιάλις, Όλον Σοβός.) - 480. Τα άδύνακα παρ' άνθρώποις δυνατά σοι παρ' τού Θεού. - 481. 'Η Τροία είνε πόλις άρχαία. (Η-τρίαχην έν' όλ-εις άρχ. εα.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τού τόμου τής Δια-ωράσεως του 1911, κόκκινα με χρυσα γραμματα, δι' ό-σους θέλουν να χρουσοδέσουν τα φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τή Γραφείον μιας. Στέλλονται δε ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντας τή αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η λέξις με άπλα στοιχειά τών 8 στοιχών λεπτά 10, διά δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με 8 στοιχειά τού διπλάσιον, και με κεφαλαία τή τραπεζάκιον. Έλάχιστος όθος 15 λέξεις, θηλακή και αι δηλωτέρας τών 15 πληρονοται ως να ήσαν 15. Ό χωριστός στοιχος, ήτοι και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παρτα ή άπλα στοιχειά τών 8 στοιχών, υπολογίζεται ως 8 λέξεις άπλα. - Αι μη συνδρομούμενοι από τού αντίτιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.

Άπό εις τών Δάφνης Σέγγανου, ένι ή Ξη-τρεβισα διευθύνσις, είνε Surce de sentiments, Poste-Res.tpte, Port-Said (Egypte) Σειντευμένη Σικυώπαις (19, 19)

Άγαπήτ' Άσχιζιάκιον, για τή γιορτή σου εδωκαί γράμια εστραμμένα. Έλληνική Δόξα. (19, 20)

Διοικητικό Συμβούλιον 'Αδόςερα, εδωκαί τή Νέον Έτος άσιον και εστραγγές. Γλυκία Έλλάς. (19, 21)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 3ου ΦΥΛΛΟΥ (Ίδε τήν λύσιν εις τήν σελ 45.)

ΑΘΗΝΩΝ: Άνδο, Α. Δείσσος, Τυχοδέκτικος Έγκαινατός, Μαρία Ι. Γρηγοροπούλου, Φρεδε-ρίκος Ι. Πάβος, Ίωσηφ Κ. Άτζολος, Γ. Ε. Σια-παστιανός, Έλλη Α. Ίωαννίδου, Χαρ. Σούλης, Ηλ. Δ. Πέτρος. ΠΕΤΡΑΙΩΣ: Π. Μ. Γάγκας, Ι. Χ. Άρδελο-πούλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εύπραξία Π. Τυχοπούλου, ΚΑΛΑΜΩΝ: Γεωργ. Κ. Γορνατίου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φωφί Γ. Σάκκα. ΚΟΡΙΝΘΩΥ: Ίωαν. Κ. Άνθος κορνατίου. ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Γεωργ. Ηλ. Αημάκος, Εύαγ. Ι. Μπαλάρας, Ήλ. Δ. Σηλοβόθης. ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Γεωργία Κ. Σηλομαντανάου. ΠΑΤΡΩΝ: Άλεις Ι. Άσσάκις. ΠΥΡΓΟΥ: Ζώνη Τσεκλήνης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Παπακλήνης, Πέτρος Νάνος, Κωνσ. Καφετζόπουλος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: *Ευδόξος Ίωάκις. ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Θάλμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύθύντων δοθήν τήν λύσιν τή δίοματα ε-τέθησαν εις τήν Κληρονομία και εκληρώθη δ ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΝΟΣ έν Χάλκι, δ όποιος εν-γράφη διά τρεις μήνας από τής 1 Ιανουαρίου. Πλεονάσει δε, 0,30 διά τών ποσοτή διαγων. Οί απουσιάζοντες άνευ δεκαλέτου τήν λύσιν δέν άναφύρονται, όστε οι αποστέλλαντες πεντάλε-κτον άντι-δεκαλέτου. Γραμματόσημον δίομα-τικόν 10 πηρα ίσοδυναμεί με 5 λεπτά, άσπε διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρω.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλάτεια Όμονόσος Όδός Δώρου 8α Όρα επισκέψων 10-12 και 3-5